

En el [Mundial Dia dels Afònics](#)

Els desesperats no saben escriure versos,
però saben consolar-se amb el vi o amb el crack.
Els desarrelats saben fer-ne, de ben bons
i de ben tristos, però mai no els consola escriure'n.
Jo, que sóc un desarrelat i, gràcies a Déu, un desesperat,
només puc dir aquestes paraules poc entenedores
a la sordesa dels més rics, esperançats i ociosos,
i d'altra banda inconsistents i ploramiques
a les més desarrelades i desesperades ràbies
dels veritablement desarrelats i desesperats.
Si canvie el punt de fuga, o si abaixe l'horitzó
del llenç per regalar més núvols al cel, com en un ideal,
si faig un gest de rebelió o de bonhòmia, complicat com és
a la zona simpàtica del meu cervell i, més a dins encara,
al mateix centre de la meua ira més genital,
només assoliria ja una ganyota menyspreable per tots
els qui encara fem de l'autèntica sinceritat un paisatge
natural com el del Serengeti, on els cocodrils
esquarteren nyus i el sol ens disseca la retina,
talment els homes que no admiren l'existència
dels llamps o l'espant d'una inspecció mèdica
copsada per Toulouse-Lautrec a la Rue des Moulins.
Però som-hi... Què et quedarà, Josep, dels camins
cercats responsablement, quines veritats a mitges
t'enduràs al fons del cor, després tots aquests anys
en què has viscut honestament, com una puta,
entre les reixes dels adéus i dels salaris?
Saps que ara parles indiscriminadament, sense cap
esforç de congruència, sense justícia, mentre beus
una copa de conyac que ben poc podria dir
a favor teu entre les neurones més pures del gremi.
Saps que és com nadar avui per una sèquia a la marjal,
com fer de granota audaç enmig de la mar salada,
com establir principis per a una ràbia que et dissol,
com voler esnifar tota l'arena del desert... i seguir viu.
Però que me'n queda ja, del meu esforç de ser pròdig
amb el planeta, de la meua voluntat de contenir
els odis, de traduir la violència de l'adversari?
Res? Paraules silencis. Un llop és l'home... Amen.
Jo, que a més de ser un desesperat i un desarrelat,

sóc també, quan vull, un animal pervers i cruel,
em prepare per al gran assalt a la trinxera dels muts,
i el combat ha de ser a mort, sense contemplacions.
Així és, i així ha estat sempre: tot pot començar de nou
després de soterrar l'imminent taüt dels avars.